

til Stede, og endvidere de Lodsejere, der boede i Kommunen og havde over 32 Tdr. Hartkorn; til denne selvskrevne Forsamling mødte der yderligere nogle Medlemmer, valgte ene af og blandt Ejere og Fæstere med 1 Td. Hartkorn. Amsraadene havde om muligt en endnu mere eksklusiv Sammensætning, idet de bestode af selvskrevne Medlemmer, nemlig Amtmanden, en af Provsterne, som Kancelliet beskikkede dertil, og Amtets Lensbesiddere. Dernæst valgte Sædegaardsejerne 2 à 3 Medlemmer, og mange Steder var det saaledes, at det højeste, der kunde samles af Vælgere af denne Gruppe, var de 3, som indbyrdes valgte hverandre til Amsraadsmedlemmer. Endelig kom hertil 3 Medlemmer, valgte af Valgmænd fra Sogneforstanderskaberne, og blandt Valgbarhedsbetingelserne var, at de skulde være Ejere af mindst 4 Tdr. Hartkorn eller Fæstere af mindst 5 Tdr. Hartkorn.

Det Forslag, Regeringen nu fremsatte om Sammensætningen af Landkommunernes Bestyrelser, afveg væsentlig fra de Forslag, som hidtil havde været fremsatte for Rigsdagen. Det maa erindres, at i Mellemtiden havde vi faaet det konservative Ministerium Bluhme, af hvilket Ministerium altsaa Sagen blev fremsat, og Sagens Løsning blev nu yderligere vanskeliggjort og forkvaklet ved den nu paafølgende stormfuldt bevægede Kamptid. Ministeriet Bluhmes Forslag gik ud paa, at Præsten og Herredsfogeden beholdt deres Sæde i Sogneforstanderskaberne, medens de øvrige selvskrevne Medlemmer bortfaldt. Af de valgte Medlemmer skulde den større Del vælges af samtlige Folketingsvælgere, naar disse i det sidste Aar havde betalt Skat til Kommunen, den mindre Del af den højstbeskattede Fjerdedel. For Amsraadens Vedkommende var Forslaget betydligt mere frisindet i Sammenligning med den Sammensætning, Amsraadene paa den Tid havde, idet det foresloges, at Amsraadet skulde bestaa af 9 Medlemmer, hvoraf de 3 skulde vælges af Kredens til Landstinget valgbare Beboere, medens de 6 skulde vælges af Sogneforstanderskabernes Valgmænd. Landstinget forandrede dette Forslag paa forskellige Punkter. Saaledes ophævede det Herredsfogedens Stemmeret og i det hele hans Ret til at være Medlem af Sogneforstanderskabet, og Præsten fik kun Stemmeret i Fattig- og Skolesager. Videre foresloges det, at den mindre Del skulde vælges af samtlige Beboere, den større Del af en Femtedel. Dette Forslag blev vedtaget i Landstinget,

men naaede ikke til Forhandling i Folketinget, thi nu tumlede Spørgsmaalet om denne Sags Ordning omkring mellem Tingene, i høj Grad vanskeliggjort ved den oven for berørte Kamptid. Det kom ikke til Forhandling i Folketinget paa Grund af Opløsningen i Januar 1853. Efter de ny Valg fremsatte Regeringen Forslaget i Folketinget, men det naaede ikke til Forhandling paa Grund af Opløsningen i April 1853. Da Rigsdagen atter traadte sammen, indbragte Tscherning et Forslag i Folketinget, som i Løbet af meget kort Tid blev vedtaget af begge Rigsdagens Ting. Man havde i høj Grad Øje for Ønskeligheden af hurtigt at faa denne Sag ordnet og komme til en Forandring af de meget indskrænkede Forhold, der vare overleverede fra Enevældens Tid. Tscherning indbragte altsaa et Forslag i det væsentlige, som det var vedtaget af Rigsdagen i den 4de Samling. Det blev vedtaget af begge Rigsdagens Ting, men imidlertid var Ministeriet Bluhme blevet afløst af Ministeriet Ørsted. Ørsted var Indenrigsminister, og det kongelige Veto blev anvendt paa Forslaget, det blev altsaa ikke stadfæstet af Kongen. I den ordinære Samling samme Efteraar indbragte Tscherning paa ny et noget modificeret Forslag, hvorom hele Udvalget her i Tinget sluttede sig. Det blev vedtaget af begge Rigsdagens Ting enslydende, men atter nægtet kongelig Stadfæstelse.

Efter at Ministeriet Ørsted var afskediget, og Decemberministeriet var dannet med Bang som Konseilspræsident og Indenrigsminister, indbragtes straks et Forslag om samme Sag ved privat Initiativ, af Hasle, et Forslag, der væsentlig var det samme som det tidligere af Tscherning indbragte. Det gik ud paa, at man lod de højstbeskattede Vælgere faa en Del, men dog saaledes, at man gik ned med Begrebet højstbeskattet Vælger til enhver, der var Ejer eller Bruger af en Td. Hartkorn. Saavel den hurtige Indbringelse af dette Forslag som den endelige Behandling i begge Ting viste, at man nu i høj Grad ønskede at faa en Løsning paa den Sag, selv om denne langtfra opfyldte de Krav, der vare stillede tidligere, og som man vedblivende nærede i Rigsdagen. Det fremgaar af Forhandlingerne, at det var meget imod sin Villie, at man lod sig nøje med det, der nu kunde opnaas, men man vilde ikke træde i stærk Opposition til den efter Ministeriet Ørsteds Fald med store Vanskeligheder tilvejebragte Regering. Det er Omstændighedernes Tryk og Hensynet til hele Stillingen, der bevægede til at tage